



I. Нічгород

...Першим, кого побачила, була я сама, розпростерта на брудному асфальті в якійсь неприродній позі. Дивне відчуття — я була тут і там. Але не скажу, що ніколи досі такого не відчувала. Щось подібне іноді відбувалося зі мною в снах, де часто брала участь у якихось подіях і водночас наче збоку спостерігала за собою. То, може, усе це сон? Ні, усе надто реально.

Я лежала, закинувши ліву руку за спину так, як ніколи не могла зробити. Моє обличчя забризкане грязюкою, моє волосся злиплося й затверділо від бруду. І лише якийсь неприродний його відтінок дав мені зрозуміти, що то не багнюка, а кров. Надворі холодно, а мій светр задерся так високо, що геть оголився живіт. У мене враз виникло непереборне бажання прикрити його — чи із сорому, чи від холоду. І лише в той момент до мене чітко дійшло, що там, унизу, уже не я, а лише моє тіло... **мертве тіло**. Я ніби зависла в просторі й дивилася, як довкола мене метушилися люди. Одні з цікавістю обдивлялися, інші з огидою чи з жахом відверталися і йшли звідти, намагаючись якнайшвидше стерти з пам'яті образ мертвого брудного тіла, щоб потім не бачити його в снах.

Так, я мертва... Але ж ні. Ні! Ні, ні, ні... Цього не могло статися. Я ж ось! Я бачу, чую, думаю... Я думаю! То хіба я можу бути мертвою? Сотні думок розривали мій мозок, бо я ніяк

не могла збагнути, що зі мною сталося. Однак десь глибоко в душі (а вона, певно, єдине, що я ще мала) визрівала жахлива думка, що це і є **кінець**.

У Нічгороді була 25:00. Сьогодні збори трохи перенесли, бо прибула новенька, і вона запізнювалася. Причин затримки нічгородці не знали, тому зараз усі сиділи в Широкій Залі Для Вузьких Засідань і чекали на прибуття Метра і новопрystalої.

Ніщо не порушувало тиші. Тут, у Нічгороді, вона є чимось на зразок візитівки міста і багато охочих щороку збираються сюди на час вакацій, аби трохи відпочити від галасливого й моторошного життя, скажімо, Місяцеграда, Високомурівська, а тим більше Лисогірська.

Широка Зала справді була широкою, і цієї широти їй ще більше додавали незліченні дзеркала, через які сюди й приходили всі запрошені на чергове зібрання. Дзеркало, крізь яке вже більше години чекали на Метра, досі не подавало жодних ознак того, що до нього хтось, хоч і здалеку, та наближається.

Каміла нервувалася, і це вже починало доводити фантомне свербіння у відсутній правій кисті, яку вона колись втратила через необережність уже Тут, у Країні. Тоді вона саме мігрувала в Реальність, бо хотіла провідати свою маленьку доньку, що залишилася Там. Коли Каміла вже збиралася повертатися, до кімнати, у якій спала її люба Саша, увійшла нянька дівчинки. Добре, що дзеркало було вже готове до міграції й Каміла встигла вступити в його розчинену гладінь, але рука, якою вона махала на прощання доці, так і залишилася в Реальності, бо дзеркало, дезорієнтоване появою няньки, умить затверділо, обрізавши тендітну кисть. Відтоді Каміла була однорука. На-

віть Метр нічим не міг зарадити. Тут, у Країні, і Там, у Реальності, вони невразливі, проте на межі можна позбутися дечого навіть суттєвішого за руку — існування. Нині Каміла була дуже обережна під час переходів і зараз схвильовано дивилася на дзеркало, через яке мав з'явитися Метр, адже ніхто не застрахований, і навіть у нього під час міграції щось могло піти не так.

Раптом тишу порушив хрипкий голос Мирона. Було помітно, що він не мешканець Нічгорода, бо говорив голосно, метушливо й сильно жестикулював.

— Я перепрошую, — почав він, — але це вже не діло. Якби я знав, що тут усе так несерйозно, хіба б поспішав, немов навіжений, на цей зліт, ризикуючи життям? Бо щоб устигнути, подався не Дорогою Вітру, а Болотами.

— Не гарячкуйте, мій юний друже, — пролунав із глибини зали тихий, але впевнений голос.

Усі відразу впізнали старого Оксентія. Скільки йому років, достеменно не знав ніхто, але подейкували, що він закладав підвалини Нічгорода, а може, навіть самої Країни.

— Ви мені, звісно, пробачте, — трохи зніяковіло, але все ж упевнено вів Мирон, — але в нас у Червоній Вежі...

— Не знаю, як там у вас, а в нас не заведено квапитись і нервуватися, надто коли йдеться про такий важливий момент, як новопритуття.

Дідусь був авторитетом для всіх краян, і навіть Метр завжди з ним радився, приймаючи важливі рішення. Повагу викликала сама його зовнішність — типово чаклунська: довге сиве, аж біле волосся, така ж борода й кошлаті брови, крізь які визирали проникливі сталеві очі. Цей погляд не кожен міг спокійно витримати. Дідусь був ніби з казки. Зовнішність, певне, єдине, що виказувало

в ньому чаклуна. Жодних магічних атрибутів він не використував: ні тобі конічних капелюхів, хламид чи плащів із капюшонами. Звичайна вишиванка, лляні штани, чоботи. Та, незважаючи на показну ветхість, цей одяг приховував могутнє, геть не дідівське тіло. Про Оксентієву силу ходили легенди, тому він і мав такий авторитет. Бо кого не лякали розум та досвід старого, тому доводилося відчувати на собі його бойову майстерність.

Та ось не витримали нерви і в Каміли. Чи погане передчуття, чи нестерпна вже сверблячка у відсутній руці змусили і її подати голос.

— Я цілком із вами згодна, батьку, — звернулася вона безпосередньо до Оксентія, бо не вважала Мирона вартим уваги. — Не слід завчасно нервуватися. Але в одному юнак правий — Метр дуже затримується. Такого з ним іще не було. У мене погане передчуття. А як щось сталося? Якщо йому потрібна наша допомога? Може, комусь варто мігрувати в Реальність...

— Не варто, — мовив старець. — Ти ж знаєш, як він цього не любить. А якщо й справді щось сталося, то навіть коли хтось із нас мігрує, то точно нічим не зарадить, та ще й сам наразиться на небезпеку.

Краяни були дуже врівноважені, але цей діалог їх розворушив. Здійнявся гомін. Усі почали жваво обговорювати ситуацію. Це Оксентію не сподобалося. Він насупився і, скривившись, мовив до Мирона:

— Бачиш, що ти накоїв? Розбурхав це осине кубло. Тепер їх так просто не вгамуєш.

Та щойно зібрався був гаркнути, щоб покласти тереვენям край, як найбільше, центральне дзеркало забрижилосся і всі враз замовкли. Стало зрозуміло, що Метр повертається.

Я завжди любила зиму. Може, тому, що народилася в січні, хто-зна. Хай там як, а саме ця пора року була для мене найбажанішою. Про це знали всі, рідні навіть прозвали мене Сніговою Королевою. Узимку я ніколи не депресувала, завжди була сповнена якогось внутрішнього сяйва, навіть коли збоку здавалася геть невеселою. Годинами могла сидіти й дивитися, як іде сніг, і ніколи не боялася холоду. Мама називала холонокровоною після моїх тривалих походеньок містом без жодних ознак замерзання. Зате восени, коли довго та нудно лив дощ, коли все навколо хляпало й чвакало, сіре, тягуче, я перетворювалася на сомнамбулу, розкисала, весь час без причини плакала, не знала, куди себе подіти, не хотіла ні жити, ні працювати, нічого! А от літо й весна були для мене звичайними порами року. Я сприймала їх без особливого ентузіазму, але й без якихось депресій. Такі дні зазвичай минали швидко, мені добре працювалося, але погано мріялося.

До чого це все? А до того, що коли цього мерзенного мокрого осіннього дня я, надивившись на своє покалічене, заляпане кров'ю та брудом тіло, опинилася на чистенькій, ніби випраний і випрасуваний бинт, галявині, де не було нічого, крім поодиноких дерев та кущів, щедро вкритих снігом, то подумала, що це рай. І справді, якщо моє тіло мертве, то логічним завершенням усього мав стати перехід душі в інший світ. А оскільки ніде не було ні розпеченої смоли, ні попелу, ні смоходу, то я вирішила, що таки заслужила на рай. Як же мені було знати, що в **житті** все не так уже й просто?

Яким чином сюди потрапила, я не збагнула. Просто дивилася на себе згори, а потім раптом — бах! — сніг. Купа снігу! Але найдивовижніше, що я знову відчувала й бачила своє тіло: поворохнула пальцями, покрутила ними перед носом, покліпала очима, промовила вголос слово «мама» й переконалася, що моє тіло знову моє. Згадавши, що воно мало б бути трохи